

ת"פ (חיפה) 51461-12-23 - מדינת ישראל נ' א' מ'

ת"פ (חיפה) 51461-12-23 - מדינת ישראל נ' א' מ' מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 51461-12-23

מדינת ישראל

נגד

א' מ' (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[10.10.2024]

סגן הנשיא, כב' השופט אבי לוי

גזר דין

הנאשם, א' מ', הורשע ביום 6.6.24 על-סמך הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב אישום מתוקן שהוגש נגדו ואשר עניינן דרישת נכס בכוח תוך שימוש בנשק בצוותא לפי סעיפים 404 סיפא ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"), פציעה בנסיבות מחמירות תוך שימוש בנשק לפי סעיף 334 בצירוף לסעיפים 335(א)(1), 335(א)(2) ו-29 לחוק העונשין וגניבה בצוותא לפי סעיפים 384 ו-29 לחוק. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה בדבר העונש שיוטל על הנאשם.

עובדות ההרשעה:

הנאשם הוא בן אחיו של ע' א' כ' מ' יליד 1965 (להלן - המתלונן), אשר מתגורר בכפר XXX; ע' א' מ' מ' הוא אחיו של המתלונן (להלן - עבד א' מ'); הנאשם, מ' מ' (להלן - מ') ור' מ' (להלן - ר') הם אחים; ת' ע' (להלן - ת') הוא חבר של האחים (ר', מ' ותאמר יקראו - האחרים). בין המתלונן לאביהם של הנאשם, ר' ומ' יש סכסוך קודם על זכויות במקרקעין המתברר בבית-המשפט.

בתאריך 29.11.23, התקיימה חתונת בתו של המתלונן באולם אירועים בבאקה אלגרביה, בה נכחו, בין היתר, הנאשם, המתלונן וע' א' מ'. עובר לחתונה, בתאריך 29.11.23, תכננו הנאשם והאחרים לגנוב בצוותא חדא מהמתלונן ולדרוש ממנו דבר ערך תוך שימוש באלימות כלפיו בנשק קר. סמוך לשעה 23:13, המתלונן וע' א' מ' חזרו מהאולם באמצעות רכבו של המתלונן אשר נהג ברכב. באותה עת, החזיק המתלונן ברכב שקית ובה מעטפות שבתוכן סכומי כסף שהתקבלו מהאורחים בחתונה ובכלל זה מעטפה ובה 5,000 ₪. כמו כן, המתלונן החזיק ברשותו מכשיר טלפון נייד ובו היו, בין היתר, שלושה כרטיסי אשראי ו-300 ₪; בהמשך לתוכנית ולשם קידומה, בשעה 23:13, הנאשם והאחרים הגיעו סמוך לכניסת ביתו של המתלונן כשהם מצוידים בחפץ מברזל דמוי אגרופן ובאלה; המתלונן וע' א' מ' נכנסו לחניית ביתו של המתלונן, ע' א' מ' ירד מהרכב והמתלונן פתח את דלת מושב הנהג כאשר המעטפה הייתה בידו; בשלב זה ובמסגרת מימוש התוכנית בצוותא, הגיע הנאשם לרכבו של המתלונן ופנה אליו באומרו "תביא את הכסף ואת הפלאפון". הנאשם חסם את יציאת המתלונן מהרכב וחטף ממנו בכוח את המעטפה; במהלך המתואר לעיל, רמי נכנס לרכב מהדלת שליד מושב הנהג כאשר בידו האגרופן והחל לתקוף את המתלונן שלא כדין - הוא הכה אותו באמצעות האגרופן באזור הראש והגב ודחף את המתלונן עם רגליו אל מחוץ לרכב. ע' א' מ' תפס את הנאשם וניסה להרחיקו מהמתלונן. הנאשם והאחרים תקפו את המתלונן בכך שהיכו אותו באגרופים, אחד מהם חבט בו בחוזקה בראשו באמצעות אלה. הנאשם נטל את הטלפון הנייד של המתלונן.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם בצוותא עם האחרים המתלונן איבד הכרתו, נפל על הרצפה ונגרמו לו - חתך באורך של כ-2 ס"מ בראשו, חבלת ראש, דימום תת-לחמית בעין שמאל ורגישות על פני בית החזה ומישוש הבטן. תסקיר שירות-המבחן

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם בן 21, במקור מכפר XXX, עבד כטכנאי מכונות במפעל במשך שנתיים וחצי ובמקביל עבד כשליח בחברת שליחויות. לנאשם ארבעה אחים כאשר הוא הבכור בין הבנים; הוא סיים 12 שנות לימוד, ללא הרשעות קודמות.

הנאשם שלל רקע פלילי במשפחתו ושיתף כי מעורבותו בפלילים נתפסת כחריגה ונוגדת את הנורמות המשפחתיות. הוא הודה חלקית בפני שירות המבחן בעובדות כתב האישום המתוקן תוך שנקט בעמדה הגנתית - שלל שימוש בנשק קר במהלך האירוע וטען כי תקף באמצעות ידיו בלבד; שירות המבחן ציין כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על ביצוע העבירות המיוחסות לו ואף הכחיש חלק גדול מהמיוחס לו, נטה למזער מחומרת האלימות שהפעיל וניכר כי הנאשם מחזיק במטענים רגשיים כלפי המתלונן על רקע התייחסותו המשפילה כלפי אביו לאורך השנים. לצד זאת, ביטא הנאשם נכונות לפצות כספית את המתלונן היות וטען כי טרם החזיר את הכסף שנטל ממנו.

עוד צוין, כי הנאשם מתפקד כ"אסיר חוליה" ועושה את תפקידו לשביעות רצונם של הסוהרים ומפקדי האגף. הוער, כי הנאשם לא שולב בקבוצה טיפולית היות ותיאר שלא חש צורך לטפל בעצמו שכן בחווייתו הוא אינו נחשב כאדם אלים. עם זאת, הנאשם ביטא נכונות ראשונית להשתתף בהליך טיפולי בכדי להיטיב עמו מתוך שאיפה לחזור לתפקוד תקין; בשיחות המעקב על-ידי עו"ס עם הנאשם הוצע לו להשתלב בתוכנית טיפולית אך זה סירב ולא הביע נזקקות לטיפול. השירות שקל את גורמי הסיכון להישנות עבירות אל מול גורמי סיכוי לשיקום הנאשם, וציין כי לצד העובדה שהנאשם נעדר הרשעות קודמות וערך מאמצים לתפקד באופן אחראי בהקשר המשפחתי והתעסוקתי טרם מעצרו, במצבים בהם חש מצוקה או פגיעה בכבוד המשפחה הנאשם עשוי להגיב באלימות פיזית ומילולית, בדומה לנסיבות ביצוע העבירות כאן. כמו כן, צוין כי למרות הצער המילולי שביטא הנאשם בהקשר מעשיו ונכונותו לפצות כספית את המתלונן הוא בעל רמת תובנה נמוכה באשר לחומרת המעשים שביצע והוא בעל נטייה להתנהלות אימפולסיבית ולא מושכלת, מתוך גבולות פנימיים רופפים.

לאור כל זאת, הערכת שירות המבחן כי הסיכון להישנות עבירות דומות והתנהגות פורצת גבולות של הנאשם הינו גבוה ועולה על גורמי הסיכוי לשינוי.

שירות המבחן התרשם ממאפייני אישיותו של הנאשם, ולהערכתו הנאשם נעדר הכוחות והתובנות הדרושות לעבור הליך שינוי מעמיק בדפוסיו המכשילים. לאור כל זאת, שירות המבחן קבע כי אין ביכולתו להמליץ על ענישה טיפולית או שיקומית תחת פיקוחו. עוד המליץ על ענישה מוחשית ומשמעותית בדמות מאסר בפועל והטלת פיצוי כספי לנפגע העבירה.

טיעוני הצדדים לעניין העונש

המאשימה

בפתח דבריה עמדה ב"כ המאשימה על כך שהנאשם נעדר עבר פלילי.

הפרקליטה המלומדת, עו"ד מנסור, הגישה לעיון בית-המשפט מסמך טיעונים לעונש בכתב (טעת/1) והוסיפה לטיעונים בעל-פה.

פורט, כי עבירות הרכוש והאלימות, ובכלל זה עבירת דרישת נכס באיומים, הפכו לתופעה נפוצה ומדאיגה הגורמת לפגיעה קשה בפרט ובציבור בכלל. עוד עמדה על הערכים המוגנים בעבירות, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה והנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת ורף הענישה בכלל העבירות הנדונות הצביעה המאשימה על פסיקה רחבה. עוד ציינה המאשימה כי בהתאם לממצאי תסקיר שירות המבחן המפורטים עולה שהנאשם אינו נוטל אחריות ממשית על מעשיו, ומשכך שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית-שיקומית בעניינו.

לאור המקובץ, לשיטתה של המאשימה יש לשרטט בנידון דידן מתחם עונש הולם הנע בין 2 לבין 4 שנות מאסר בפועל, ולמקם את עונשו של הנאשם בחלקו האמצעי-תחתון של המתחם, זאת בשים לב להעדר המלצה משירות המבחן, הערכת הסיכון הנשקפת מהנאשם אל מול גילו הצעיר, העדר הרשעות קודמות, הודיה וחסכון בזמן שיפוטי. עוד עתרה להשית על הנאשם עונש של מאסר מותנה ארוך ומשמעותי בגין כל אחת מהרשעותיו וכן פיצויים לנפגע העבירה.

ההגנה

ב"כ המלומד של הנאשם ציין שהנאשם היה בן 20 בעת ביצוע העבירה; הוא בן למשפחה נורמטיבית; והיה אמור להתארוס. הודגש כי הנאשם נטל אחריות באופן מידי על חלקו במעשים נשוא כתב האישום ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. הודאתו מלאה, כנה ואמיתית. לטענתו, ניתן להסביר את הפער בין כתב האישום לבין תוצרי תסקיר שירות המבחן בכך שהנאשם רק ניסה להסביר את חלקו באירוע ותו לא (ללא החזקת האגרופן) ומכאן נבע הפער המדובר בין התסקיר לבין עובדות כתב האישום, שנמשך עד לרמה של קביעת מסוכנות גבוהה והישנות עבירות.

הוסף, כי הנאשם שוהה במעצר מזה כ- 10 חודשים, ותנאי מעצרו קשים. הודגש, כי בתקופה זו הוא נמצא נקי מסמים ולא ביצע עבירות משמעת במתקן הכליאה. לדבריו של הסנגור האירוע המצער דכאן נבע מן הסכסוך בין האב לדודו של הנאשם. תואר, כי הנאשם היה הבן היחיד מבני משפחתו שהוזמן לחתונה. דא עקא, המתלונן העליב אותו וגירש אותו לנגד עיני מאות אנשים וזה מה שגרם לביצוע מעשיו. במובן זה נטען, כי אין עסקינן בנאשם שתכנן תכנון מקדים וביצע את זממו מניעים עברייניים.

לטענתו, הנזק שנגרם מצוי על הרף הנמוך של האלימות וכי בכרטיס האשראי לא נעשה שימוש.

לשיטתו של הסנגור המלומד מדיניות הענישה הנוהגת בכגון דא נעה בין 9 לבין 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל. לאור כלל הנסיבות, רמת האלימות, רמת העלבון שספג הנאשם שגרמה לו לביצוע המעשים, הרצון להחזיר את הכספים, היעדר עבר פלילי, יציבות תעסוקתית, נורמטיביות, והעובדה שהנאשם שוהה מאחורי סורג ובריש כעשרה חודשים, סבר הסנגור שיש להסתפק בשנת מאסר לצד ענישה נלווית. הסנגור הוסיף ציין, כי לקראת מתן גזר הדין יופקד סכום על סך 5,300 ₪ בקופת בית-המשפט, לטובת פיצוי המתלונן.

דבריו של הנאשם

הנאשם הצטער על שעשה, ציין שתנאי מעצרו קשים, ושכל רצונו הוא לשוב לביתו ולהתחתן.

כפי שפורט בכתב האיטום המתוקן, הנאשם והאחרים תכננו מבעוד מועד לבצע את התוכנית העבריינית לאחר חתונת בתו של המתלונן. התנהגותו העבריינית החמורה של הנאשם דכאן גרמה למתלונן חבלות ופציעות חמורות שהצריכו טיפול רפואי. ראוי כי על מעשים מסוג זה תוטל תגובה עונשית הולמת, כנגזרת מן האינטרס הציבורי למנוע, או לכל הפחות להפחית ככל הניתן, את תופעת עבירות האלימות והרכוש.

בית-המשפט העליון אמר ועשה למיגור תופעת האלימות בחברה ותופעת השימוש בנשק קר לפתרון סכסוכים. ראו למשל ע"פ 4813/15 פלאח נ' מדינת ישראל, כבוד השופט צ' זילברטל, ניתן ביום 22.3.16: "למותר להכביר מילים אודות חומרתן של עבירות אלימות, הפוגעות בערכים חברתיים נעלים, ובראשם חיי אדם ושלמות הגוף. בית משפט זה נתן דעתו, ולא אחת, על הצורך לעקור מן השורש את "תת-תרבות הסכין", תוך הפעלת אמצעי ענישה אשר ישמשו הרתעה לרבים מפני נקיטה באמצעים אלימים כדי לנהל סכסוכים". בנוסף, מתאימים לעניינינו הדברים להלן שכתב כב' השופט י' דנציגר במסגרתו של ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (נבו 10.11.2009):

"המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו. יש להלחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבערו מן היסוד. לפיכך, שעה שנגע האלימות והפרת החוק פושה בחברתנו מן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח" (ההדגשה אינה במקור). לענין עבירת הגניבה בצוותא מתאימים דבריה של כב' השופטת א' פרוקצ'יה בדנ"פ 2334/09 פרי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.5.11:

"האיסור על גניבה הוא מן האיסורים הבסיסיים שהדין הפלילי מטיל על האדם עוד מימים ימימה. איסור זה מקורו בהגנה על זכות הקניין, המוחזקת כזכות חוקתית של הפרט. ההגנה על רכוש הפרט חיונית לקיומו של סדר חברתי תקין, והיא הניצבת בליבה של עבירת הגניבה". ככלל, עת נפנים לבצע את מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמור יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, מתוך התחשבות בערך חברתי בו פגע המעשה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. מכאן, לאחר קביעת המתחם וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, הללו שאינם קשורים בביצוע העבירה.

ראשית אציין כי העבירות החמורות אותן ביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד" שכן קיים ביניהן קשר הדוק - העבירות כולן התרחשו כחלק בלתי-נפרד מתוכנית עבריינית לגנוב מהמתלונן בצוותא חדא ולדרוש ממנו דבר ערך תוך שימוש באלימות ובנשק קר, כמתואר לעיל (ראו לעניין זה: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז, ניתן ביום 29.10.14; ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.7.15). משכך ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים, זאת לפי סעיף 40(א) לחוק העונשין. יודגש כי בגזירת העונש יישמר היחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות וזאת לפי סעיף 40(ג) לחוק.

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו ברורים - הוא פגע בזכות לשלמות הגוף ולבריאות טובה של המתלונן; בזכותו של המתלונן לחיות חיים שלווים ובלתי-מופרעים; ברכוש המתלונן; מדובר בפגיעה ממשית בהתחשב באופי התקיפה, בביצועה לאחר תכנון מקדים ותוך שימוש בנשק קר ובהתחשב בנזקים אותם גרם לנפגע, כמפורט לעיל. על מנת לשרטט את מתחם העונש ההולם בעניינו של הנאשם עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירות שעניינן דרישת נכס בכוח בצוותא, פגיעה בנסיבות מחמירות בצוותא ותוך שימוש בנשק וגניבה בצוותא. אציין כי מדיניות הענישה הנהוגה הינה מגוונת ותלויה בנסיבותיו של כל מקרה ומקרה.

כך למשל:

בפרשה שנדונה במסגרתו של רע"פ 6817/22 פריג' נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 18.10.22) נדחתה בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד. עובדות המקרה לימדו, כי סכסוך חניה מתמשך שרר בין המבקש לבין המתלונן. כפועל יוצא מכך, דקר המבקש את המתלונן באמצעות סכין עם להב באורך 17 ס"מ. בגין מעשיו אלו הורשע המבקש בעבירות שעניינן החזקת אגרופן או סכין שלא כדין ופגיעה כשהעבריין מזוין ונידון ל-12 חודשי מאסר בפועל.

בפרשה נוספת שנידונה במסגרתו של ע"פ 4383/07 אבו פנה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 25.9.7 - במסגרת פרשה זו הורשע הנאשם בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות וניסיון לפגיעה בנסיבות מחמירות, זאת על רקע סכסוך בין משפחת הנאשם למשפחת המתלוננים. על הנאשם הושתו, בין היתר ובהתחשב בעברו הפלילי מצד אחד ובשיקולי הקלה בעונש מהצד האחר, 20 חודשי מאסר מתוכם 9 חודשי מאסר בפועל. יפים לעניינינו הדברים שכתבה כב' השופטת ארבל בפרשה זו:

"בסוג העבירות בהן הורשע המערער חייבת להינתן הבכורה לצורכי הרתעה ולשיקולי הגנה על הציבור. התפשטות נגע האלימות מחייבת העברת מסר ברור ונחרץ המוליד את הצורך בענישה מחמירה. על כן, לעיתים לא יהיה בנכונותו וברצונו של העבריין להשתקם, כשלעצמם, כדי להצדיק הקלה בעונשו".

עוד ראו, למשל: רע"פ 1601/14 פרץ נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 3.3.14 - במסגרתו הוטלו על הנאשם 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו-10 חודשים מאסר על תנאי בגין פגיעה בנסיבות מחמירות בנסיבות סעיף 335(א)(1) ותקיפה סתם; ע"פ 6176/12 שווק נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.1.13 - במסגרתו הושת על המערער עונש מאסר של 18 חודשים לריצוי בפועל ו-12 חודשים מאסר על תנאי בגין פגיעה בנסיבות מחמירות (שימוש בנשק קר) ונשיאת סכין. באשר לעבירה שעניינה דרישת נכס באיומים ראו למשל:

ת"פ (מחוזי נצ') 1013/12 מדינת ישראל נ' יהודה ישראלוב, ניתן ביום 30.9.13 - במסגרת הפרשה הורשע הנאשם בדרישת נכס באיומים ונגזרו עליו, בין היתר, 16 חודשי מאסר מתוכם 6 חודשי מאסר בפועל שיומרו בעבודות שירות.

בפרשה שנדונה במסגרתו של ת"פ (מחוזי חי') 3698-11-14 מדינת ישראל נ' חנונוב, ניתן ביום 18.6.15 -הורשע הנאשם בעבירות של דרישת נכס באיומים, גניבה, החזקת סכין שלא כדין והיזק בזדון. בית המשפט השית על הנאשם עבודות של"צ, צו מבחן ומאסר מותנה, וזאת לאחר קביעתו כי מתחם העונש העולם במקרים כגון דא נע בין עונשים צופי פני עתיד לבין 12 חודשי מאסר בפועל, אך לאור שיקולי שיקום ונסיבות אישיות של הנאשם נקבע עונשו ברף התחתון של מתחם העונש.

בפרשה נוספת שנידונה במסגרתו של ע"פ 1938/13 גרבאן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 27.2.14 -דחה בית-המשפט העליון את ערעורו של הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, בעבירות של דרישת נכס באיומים והחזקת סכין. הנאשם נדון לעונש של 36 חודשי מאסר בפועל ו-12 חודשי מאסר מותנה. נקבע כי העונש הולם בהתחשב בנסיבות העניין וכן תואם את נסיבות העושה והמעשה.

לעניין עבירת הגניבה מתאימים לעניינינו הדברים שכתב כב' השופט י' עמית במסגרת ע"פ 8627/14 דביר נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 14.7.15:

"גניבה ושוד של טלפון סלולרי אינם כגניבה ושוד של כסף או של חפץ אחר. הסמארטפון הפך זה מכבר לידידו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידיא, באשר אצורים בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחייו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקודו היומיומי - תמונות של עצמו ושל יקיריו, כתובות ומספרי טלפון של קרובים ומכרים, יומן, פתקי תזכורות ולוח שנה, ועוד. לא כל אדם מגבה את תוכן המכשיר "בענן" ושחזור הפרטים לעיתים אינו אפשרי ולעיתים כרוך במשאבי זמן וממון".

בפרשה שנדונה במסגרתו של רע"פ 2797/09 גולן נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 2.4.09 - במסגרתו דחה בית-המשפט העליון את בקשת ערעורו של הנאשם. הנאשם עקב אחר המתלוננת והבחין שהיא מחזיקה סכום כסף מכובד, כ-10,000 ₪. הנאשם, יחד עם אחר, תקף ודחף את המתלוננת ולאחר מכן השניים ברחו מהמקום ברכבו של האחר; הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון בתקיפה כדי לגנוב לפי סעיף 381א(2) לחוק וגניבה לפי סעיף 384 לחוק, ונגזר עליו בין היתר 15 חודשי מאסר בפועל.

נסיבות הקשורות לביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק):

עובדות כתב האישום המתוקן מלמדות כי המעשים הינם פרי תכנון מוקדם ואינם מהווים מעשה ספונטני; הנאשם הוא זה שפנה למתלונן ודרש שימסור לו את הכסף והטלפון הנייד והוא זה שלבסוף חטף את המעטפה ונטל את הטלפון הנייד מהמתלונן. הנאשם היה זה שחסם את יציאת המתלונן מרכבו והוא והאחרים תקפו את המתלונן בהכותם אותו באגרופים, כמתואר בכתב האישום. אי לכך לנאשם חלק ממשי ועיקרי במעשים; למתלונן נגרם נזק גופני שהתבטא בשלל פציעות וכלל איבוד הכרה וחבלת ראש, כתוצאה מהאלימות שהופעלה כלפיו, וכמו גם נזק ממוני, כמתואר לעיל. לצד זאת יש לשער כי בסוג עבירות זה נפגעת גם תחושת האוטונומיה והביטחון האישי של המתלונן, וזאת ביתר שאת כאשר הנאשם והמתלונן הינם קרובי משפחה; הנזק שעשוי היה להיגרם למתלונן יכול היה להיות חמור יותר, היות ומדובר בחבלת ראש; הסכסוך הקודם המתואר בכתב האישום המתוקן ובתסקיר הוא זה שהביא את הנאשם לבצע את העבירה, ובכלל זה כבוד המשפחה וכבודו שלו; הנאשם הבין את מעשיו והיה צריך להימנע מעשייתם.

לאחר ששקלתי את הערכים החברתיים בהם פגע הנאשם במעשיו, את מידת הפגיעה בהם, את מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים ואת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שפורטו לעיל, הגעתי למסקנה לפיה מתחם העונש ההולם למעשים בהם הורשע הנאשם נע בין 22 לבין 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים נלווים. נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40 יא לחוק):

ראשית, יש להתחשב בעובדה שהנאשם היה בן עשרים בעת ביצוע העבירה והוא נעדר עבר פלילי; הנאשם ביטא נכונות לפצות כספית את המתלונן וזאת היות וטרם החזיר לו את הכסף שנטל ממנו; הנאשם משתף פעולה עם שב"ס ומתפקד כ-"אסיר חוליה"; עוד יש לזקוף לזכותו של הנאשם את החיסכון בזמן שיפוטי יקר, הנגזר מהודאתו וההגעה להסדר הטיעון; יש להתחשב בכך שעונש מאסר לריצוי בפועל בוודאי יפגע בנאשם ובמשפחתו; אמנם מתסקיר שירות המבחן עלה כי הנאשם התקשה לקחת אחריות, נקט בעמדה הגנתית ואף שלל חלק מעובדות כתב האישום המתוקן, יש לציין כי לאחר שמהות הדברים הוסברה לו על-ידי בית-המשפט ובא כוחו המלומד, הנאשם קיבל על עצמו אחריות מלאה לכל האמור בכתב האישום המתוקן; הנאשם לא שולב בטיפול ולא הביע נזקקות לטיפול כי לתפיסתו הוא אינו אדם אלים. שירות המבחן ציין כי באחד המקרים הנאשם כן ביטא נכונות ראשונית להשתתף בהליך טיפולי כדי להיטיב עמו מתוך שאיפה לחזור לתפקוד תקין.

סוף דבר

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם עונשים כדלקמן:

א. 22 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים עבירה מסוג פשע שיש בה יסוד של אלימות או עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. פיצויים בסך של 10000 ₪ לטובת נפגע העבירות. מסכום זה ינוכה סך של 5,300 ₪ שאותו הפקיד הנאשם בקופת בית המשפט. היתרה תשולם ב - 5 תשלומים חודשיים שווים החל ביום 1.1.25.

באשר לאופן תשלום הקנס/הפיצוי שנפסק לחובת הנאשם, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועד שנקבע לעיל. ניתן יהיה לשלם את הקנס כעבור שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות; ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

· בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il.

· מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון ******.

· במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור כחוק

ניתן היום, ח' תשרי תשפ"ה, 10 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.